

РІШЕННЯ У ЦИВІЛЬНИХ СПРАВАХ

Відповідно до ч. 2 ст. 3 Закону України «Про приватизацію державного майна» дія цього Закону не поширюється на приватизацію об'єктів державного житлового фонду.

Згідно з положеннями ст. 4 ЖК Української РСР до складу житлового фонду входять жилі будинки, а також жилі приміщення в інших будівлях. Жилі будинки й жилі приміщення в інших будівлях, що належать державі, становлять державний житловий фонд. У статтях 127—131 ЖК Української РСР та в п. 3 Примірною положення про гуртожитки, затвердженого постановою Ради міністрів УРСР від 3 червня 1986 р., зазначено, що гуртожитки — це спеціально споруджені або переобладнані для цієї мети жилі будинки. Враховуючи те, що гуртожитки належали підприємствам на праві повного господарського відання, їх слід відносити до об'єктів державного житлового фонду. Спеціальним законодавством, яке регулює приватизацію державного житлового фонду, є Закон України «Про приватизацію державного житлового фонду». Відповідно до ст. 1 зазначеного Закону державний житловий фонд — це житловий фонд місцевих Рад народних депутатів та житловий фонд, який знаходиться у повному господарському віданні чи оперативному управлінні державних підприємств, організацій, установ.

Таким чином, гуртожитки як об'єкти державного житлового фонду не підлягали приватизації відповідно до Закону України «Про приватизацію державного майна».

Крім того, відповідно до ч. 1 ст. 26 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» усі види майнових активів (майно та майнові права) банкрута, які належать йому на праві власності або повного господарського відання на дату відкриття ліквідаційної процедури та виявлені в ході ліквідаційної процедури, включаються до складу ліквідаційної маси, за винятком об'єктів житлового фонду, в тому числі гуртожитків, дитячих дошкільних закладів та об'єктів комунальної інфраструктури, які в разі банкрутства підприємства передаються в порядку, встановленому законодавством, до комунальної власності відповідних територіальних громад без додаткових умов і фінансуються в установленому порядку.

На порушення зазначених вимог закону суди не з'ясували, чи підлягав приватизації відповідно до Закону України «Про приватизацію державного майна» гуртожиток та чи міг він бути включений до ліквідаційної маси товариства

УХВАЛА

колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України
від 23 квітня 2009 р.

(в и т я г)

У вересні 2006 р. Т.В., Г.В. звернулися до суду з позовом до регіонального відділення Фонду державного майна України в Житомирській області (далі — відділення ФДМУ), відкритого акціонерного товариства «Сервіс» (далі — ВАТ «Сервіс»), ліквідатора ВАТ «Сервіс» Л.Н., комітету кредиторів ВАТ «Сервіс», Малинської міської ради, М.С.,

З.І. про визнання недійсними наказу, рішення та договору купівлі-продажу.

Позивачі зазначали, що рішенням Малинської міської ради на баланс державного підприємства «Малинський дослідно-експериментальний завод» (далі — ДП «Малекс») було передано гуртожиток. Наказом відділення ФДМУ від 26 листопада

1995 р. № 492-ВАТ ДП «Малекс» перетворено на відкрите акціонерне товариство «Малинський дослідно-експериментальний завод» (далі — ВАТ «Малекс») з подальшою приватизацією. Згідно з актом оцінки майна, затвердженим наказом відділення ФДМУ від 20 січня 1996 р. № 3, з вартості цілісного майнового комплексу вартість спірного гуртожитку не вилучалася. 19 грудня 2003 р. відділення ФДМУ зазначений гуртожиток включило до статутного фонду ВАТ «Малекс» та до додаткового переліку нерухомого майна, переданого останньому у власність. Наказом від 31 січня 2000 р. № 5-а у ВАТ «Малекс» було проведено реорганізацію шляхом виділення з його складу трьох товариств, серед яких і ВАТ «Сервіс». Відповідно до акта прийому-передачі від 31 січня 2000 р. на баланс ВАТ «Сервіс» передано зазначений гуртожиток і згідно з рішенням виконавчого комітету Малинської міської ради від 28 квітня 2004 р. за цим товариством визнано право власності на спірний гуртожиток. 30 серпня 2004 р. між ВАТ «Сервіс» та М.С., З.І. було укладено договір купівлі-продажу спірного гуртожитку.

Посилаючись на незаконність включення спірного гуртожитку до ліквідаційної маси ВАТ «Сервіс» та договору купівлі-продажу зазначеного гуртожитку, позивачі просили визнати недійсними: наказ відділення ФДМУ від 26 листопада 1995 р. № 492-ВАТ; додатковий перелік нерухомого майна, переданого у власність ВАТ «Малекс»; рішення виконавчого комітету Малинської міської ради від 28 квітня 2004 р. про визнання за ВАТ «Сервіс» права власності на спірний гуртожиток; договір купівлі-продажу зазначеного гуртожитку, укладений 30 серпня 2004 р. між ВАТ «Сервіс» та М.С., З.І.

М.С., З.І. звернулися до суду із зустрічним позовом до Т.В., Т.О. про визнання цих осіб такими, що втратили право на користування жилим приміщенням.

Посилаючись на те, що відповідачі з січня 2003 р. у гуртожитку не проживали, їх просили визнати такими, що втратили право на користування жилим приміщенням на підставі ст. 71 ЖК.

Малинський районний суд Житомирської області рішенням від 19 червня 2007 р. позовні вимоги Т.В., Г.В. задовольнив. Визнав недійсними: наказ відділення ФДМУ від 26 листопада 1995 р. № 492-ВАТ; додатковий перелік нерухомого майна, переданого у власність ВАТ «Малекс» від 19 грудня 2003 р. в частині передачі у власність останньому гуртожитку; рішення виконавчого комітету Малинської міської ради від 28 квітня 2004 р. № 109 «Про оформлення та реєстрацію права власності ВАТ «Сервіс» на гуртожиток»; договір купівлі-

продажу цього гуртожитку, укладений 30 серпня 2004 р. між ВАТ «Сервіс» та М.С., З.І. Зобов'язав М.С., З.І. у строк до 1 вересня 2007 р. повернути ВАТ «Сервіс» приміщення гуртожитку, а ВАТ «Сервіс» — у строк до 1 вересня 2007 р. повернути З.І. 27 тис. 917 грн, а М.С. — 5 тис. 583 грн. У задоволенні зустрічних позовних вимог М.С., З.І. відмовив.

Апеляційний суд Житомирської області рішенням від 25 вересня 2007 р. рішення Малинського районного суду Житомирської області від 19 червня 2007 р. в частині задоволення позовних вимог Т.В., Г.В. скасував і в цій частині ухвалив нове рішення, яким у задоволенні позовних вимог Т.В., Г.В. відмовив. У решті — рішення суду першої інстанції залишив без змін.

Колегія суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України ухвалою від 21 травня 2008 р. рішення Апеляційного суду Житомирської області від 25 вересня 2007 р. залишила без змін.

У липні 2008 р. Т.В. звернулася до Верховного Суду України зі скаргою, в якій просила переглянути рішення апеляційного суду та ухвалу суду касаційної інстанції у зв'язку з винятковими обставинами, а саме: скасувати зазначені судові рішення і залишити в силі рішення суду першої інстанції. Позивачка посилалась на неоднакове застосування касаційним судом одного й того самого положення закону, зокрема положень Закону від 4 березня 1992 р. № 2163-ХІІ «Про приватизацію державного майна» (далі — Закон № 2163-ХІІ).

Колегія суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України дійшла висновку, що скарга підлягала частковому задоволенню з таких підстав.

Суди встановили, що в 1995 р. ДП «Малекс» було перетворено на ВАТ «Малекс». Відділення ФДМУ наказом від 26 листопада 1995 р. на баланс зазначеного товариства передало гуртожиток у м. Малині. У 2000 р. після реорганізації ВАТ «Малекс» утворено ВАТ «Сервіс», якому було передано спірний гуртожиток. Відповідно до рішення виконавчого комітету Малинської міської ради від 28 квітня 2004 р. № 109 право власності на гуртожиток визнано за ВАТ «Сервіс».

Задовольняючи позовні вимоги Т.В., Г.В. та відмовляючи в задоволенні позовних вимог М.С., З.І., суд першої інстанції виходив із того, що гуртожиток як об'єкт державного житлового фонду не підлягав приватизації відповідно до Закону № 2163-ХІІ та Закону від 14 травня 1992 р. № 2343-ХІІ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі — Закон № 2343-ХІІ) і не міг бути включений до ліквідаційної маси товариства.

Скасовуючи рішення суду першої інстанції та ухвалюючи нове рішення, суд апеляційної інстанції, з висновками якого погодився й суд касаційної інстанції, виходив із того, що спірний гуртожиток як об'єкт соціально-культурного призначення був правомірно переданий у власність ВАТ «Сервіс», а тому міг бути об'єктом приватизації.

Проте з такими висновками судів погодитися не можна.

Відповідно до ст. 354 ЦПК судові рішення у цивільних справах можуть бути переглянуті у зв'язку з винятковими обставинами після їх перегляду у касаційному порядку, якщо вони оскаржені з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одного і того самого положення закону; визнання судового рішення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, таким, що порушує міжнародні зобов'язання України.

Відповідно до ч. 2 ст. 3 Закону № 2163-ХІІ дія цього Закону не поширюється на приватизацію об'єктів державного житлового фонду.

Згідно з положеннями ст. 4 ЖК до складу житлового фонду входять жилі будинки, а також жилі приміщення в інших будівлях. Жилі будинки і жилі приміщення в інших будівлях, що належать державі, становлять державний житловий фонд. У статтях 127—131 ЖК та в п. 3 Примірного положення про гуртожитки, затвердженого постановою Ради міністрів УРСР від 3 червня 1986 р., зазначено, що гуртожитки — це спеціально споруджені або переобладнані для цієї мети жилі будинки. Враховуючи те, що гуртожитки належали підприємствам на праві повного господарського відання, їх слід відносити до об'єктів державного житлового фонду. Спеціальним законодавством, яке регулює приватизацію державного житлового фонду, є Закон від 19 червня 1992 р. № 2482-ХІІ «Про приватизацію державного житлового фонду». Відповідно до ст. 1 зазначеного Закону державний житловий фонд — це житловий фонд місцевих Рад народних депутатів та житловий фонд, який знаходиться у повному господарському віданні чи оперативному управлінні державних підприємств, організацій, установ.

Таким чином, гуртожитки як об'єкти державного житлового фонду не підлягали приватизації відповідно до Закону № 2163-ХІІ.

Крім того, відповідно до ч. 1 ст. 26 Закону № 2343-ХІІ усі види майнових активів (майно та майнові права) банкрута, які належать йому

на праві власності або повного господарського відання на дату відкриття ліквідаційної процедури та виявлені в ході ліквідаційної процедури, включаються до складу ліквідаційної маси, за винятком об'єктів житлового фонду, в тому числі гуртожитків, дитячих дошкільних закладів та об'єктів комунальної інфраструктури, які в разі банкрутства підприємства передаються в порядку, встановленому законодавством, до комунальної власності відповідних територіальних громад без додаткових умов і фінансуються в установленому порядку.

На порушення зазначених вимог закону суди не з'ясували, чи підлягав приватизації відповідно до Закону № 2163-ХІІ гуртожиток та чи міг він бути включений до ліквідаційної маси товариства.

Саме з таких міркувань виходила колегія суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України, скасовуючи судові рішення у справі за заявою прокурора м. Луганська в інтересах С.О. до приватного підприємства «Фелікс», І.Л. про визнання недійсним договору купівлі-продажу будівлі¹.

Зазначені обставини залишилися поза увагою судів, що призвело до неоднакового застосування судом касаційної інстанції одного й того самого положення закону.

Відповідно до ч. 2 ст. 358 ЦПК у випадках, коли допущені судом першої інстанції порушення закону не були усунені судом апеляційної чи касаційної інстанції або одночасно допущені судом першої, апеляційної і касаційної інстанцій, Верховний Суд України скасовує всі рішення та ухвали у справі.

Таким чином, ухвалені у справі судові рішення підлягають скасуванню з передачею справи на новий розгляд до суду першої інстанції з підстав, передбачених статтями 354, 359 ЦПК.

Керуючись ст. 358 ЦПК, колегія суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України скаргу Т.В. задовольнила частково: рішення Малинського районного суду Житомирської області від 19 червня 2007 р., рішення Апеляційного суду Житомирської області від 25 вересня 2007 р. та ухвалу колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від 21 травня 2008 р. скасувала, а справу передала на новий розгляд до суду першої інстанції.

¹ Справа № 6-17365к04 // Архів Верховного Суду України за 2007 р.

РІШЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВАХ *

Оскільки Конституцією, законами України «Про статус народного депутата України» та «Про комітети Верховної Ради України», що визначають правовий статус та обсяг повноважень, народні депутати України не наділені владними управлінськими функціями, то вони не можуть бути суб'єктами звернення до суду з адміністративним позовом з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління

ПОСТАНОВА
Іменем України

1 грудня 2009 р. колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України, розглянувши за винятковими обставинами у відкритому судовому засіданні за скаргою Калетніка І.Г. справу за позовом Калетніка І.Г., Москаля Г.Г., Джиги М.В., Буджерака О.О. до Президента України, третя особа — Дурдинець Т.Ю., про визнання незаконним Указу Президента України від 19 жовтня 2007 р. № 985/2007 «Про призначення Т. Дурдинця заступником Голови Служби безпеки України—начальником Головного управління по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю» (далі — Указ), **в с т а н о в и л а:**

У вересні 2008 р. Калетник І.Г., Москаль Г.Г., Джига М.В. та Буджерак О.О. звернулися до суду з позовом, в якому просили визнати незаконним Указ. Зазначили, що вони є народними депутатами України: Калетник І.Г. — головою Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією (далі — Комітет), Москаль Г.Г. — його першим заступником, Джига М.В. та Буджерак О.О. — заступниками.

Свої вимоги обґрунтовували тим, що на порушення вимог ч. 4 ст. 10 Закону від 30 червня 1993 р. № 3341-ХІІ «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» (далі — Закон № 3341-ХІІ) оскаржуваний Указ виданий Президентом України на підставі подання виконуючого обов'язки Голови СБУ без погодження з Комітетом. Позивачі також послалися на те, що при виданні Указу Президентом України не дотримано вимог Положення про порядок підготовки та внесення проектів актів Президента України, затвердженого Указом Президента України від 15 листопада 2006 р. № 970/2006, зокрема пунктів 7 та 15 зазначеного Положення, відповідно до яких останній мав повернути до СБУ не погоджене з Комітетом подання про призначення Дурдинця Т.Ю. як таке, що підготовлено та внесено з порушенням вимог, передбачених законами України.

Вказуючи, що в цьому випадку має місце спір між суб'єктами владних повноважень з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління, право на звернення до суду з таким позовом об-

ґрунтували наявністю в них як у членів Комітету владних повноважень з виконання організаційних та контрольних функцій у сфері боротьби з корупцією, що надані їм як народним депутатам законами від 17 листопада 1992 р. № 2790-ХІІ «Про статус народного депутата України» (далі — Закон № 2790-ХІІ) та від 4 квітня 1995 року № 116/95-ВР «Про комітети Верховної Ради України» (далі — Закон № 116/95-ВР).

Окружний адміністративний суд м. Києва постановою від 4 листопада 2008 р., залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 22 січня 2009 р., позов задовольнив.

Вищий адміністративний суд України постановою від 9 липня 2009 р. касаційну скаргу представника Президента України задовольнив, рішення судів першої й апеляційної інстанцій скасував та прийняв нове — про відмову в задоволенні позову.

У скарзі до Верховного Суду України Калетник І.Г., пославшись на неоднакове застосування судом касаційної інстанції норм законів № 3341-ХІІ і № 116/95-ВР, порушив питання про скасування постанови Вищого адміністративного суду України від 9 липня 2009 р. та залишення в силі постанови Окружного адміністративного суду м. Києва від 4 листопада 2008 р. й ухвали Київського апеляційного адміністративного суду від 22 січня 2009 р.

Заслухавши представників сторін та перевіrivши за матеріалами справи наведені у скарзі доводи, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України дійшла висновку про часткове задоволення скарги з таких підстав.

Суди всіх інстанцій встановили, що предметом оскарження у справі, що розглядається, є Указ Президента України з кадрового питання, тобто акт індивідуальної дії, чинність якого поширюється лише на осіб, яких він стосується.

Згідно зі ст. 104 КАС до адміністративного суду має право звернутися з адміністративним позовом особа, яка вважає, що порушено її права, свободи чи інтереси у сфері публічно-правових відносин. Суб'єкт владних повноважень має право звернутися до адміністративного суду у випадках, встановлених законом.

* Публікується повний текст судових рішень з незначною редакційною правкою.

Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 17 КАС компетенція адміністративних судів поширюється на спори між суб'єктами владних повноважень з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління, у тому числі делегованих повноважень.

Відкриваючи провадження у справі та проводячи її розгляд, суди всіх інстанцій виходили з того, що позивачі як народні депутати України є суб'єктами владних повноважень і спір, що виник між ними та Президентом України, є спором між суб'єктами владних повноважень з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління.

З таким висновком судів погодитися не можна, оскільки він не ґрунтується на нормах матеріального та процесуального права.

Пунктом 7 ч. 1 ст. 3 КАС визначено, що суб'єкт владних повноважень — це орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа, інший суб'єкт при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень.

Обсяг повноважень та правовий статус народних депутатів України визначаються: Конституцією та законами України № 2790-ХІІ та № 116/95-ВР.

Системний аналіз зазначених законів свідчить про те, що народні депутати України не наділені владними управлінськими функціями, а тому

не можуть бути суб'єктами звернення з позовом з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління.

Отже, із зазначеним позовом звернулися не ті особи, яким належить право вимоги. Звернення до суду з позовом особи, якій не належить право вимоги (неналежний позивач), є підставою для відмови у задоволенні такого позову, оскільки права, свободи чи інтереси цієї особи у сфері публічно-правових відносин не порушено.

З урахуванням наведеного та відповідно до вимог ч. 2 ст. 243 КАС всі ухвалені у справі судові рішення підлягають скасуванню з постановленням нового — про відмову в задоволенні позову.

Керуючись статтями 241—243 КАС, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України **п о с т а н о в и л а**:

Скаргу Калетніка І.Г. задовольнити частково.

Постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 4 листопада 2008 р., ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 22 січня 2009 р. та постанову Вищого адміністративного суду України від 9 липня 2009 р. скасувати.

У задоволенні позову Калетніку І.Г., Москалю Г.Г., Джизі М.В., Буджераку О.О. відмовити.

Постанова є остаточною і не може бути оскаржена, крім випадку, встановленого п. 2 ч. 1 ст. 237 КАС.

Залишення позову без розгляду за наслідками подання позивачем клопотання про відкликання позовної заяви на стадії касаційного провадження не передбачено

ПОСТАНОВА

Іменем України

27 жовтня 2009 р. колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України, розглянувши в порядку письмового провадження за винятковими обставинами за скаргою Бучацької міжрайонної державної податкової інспекції Тернопільської області (далі — МДПІ) на ухвалу Вищого адміністративного суду України від 2 квітня 2009 р. справу за позовом відкритого акціонерного товариства «Українська тютюнова компанія» (далі — ВАТ) про визнання недійсним податкового повідомлення-рішення, **в с т а н о в и л а**:

У липні 2006 р. ВАТ звернулося до суду з позовом до МДПІ про визнання недійсним податкового повідомлення-рішення від 14 липня 2006 р. № 0000122301/0, яким позивачу визначено суму податкового зобов'язання з податку на додану вартість у сумі 178 тис. 736 грн 60 коп. (а саме: 119 тис. 157 грн 73 коп. — основний платіж та 59 тис. 578 грн 87 коп. — штрафні (фінансові) санкції).

Господарський суд Тернопільської області постановою від 10 жовтня 2006 р., залишеною без змін ухвалою Львівського апеляційного господарського суду від 22 травня 2007 р., позов задовольнив.

Не погодившись із цими судовими рішеннями, МДПІ подала касаційну скаргу до Вищого адміністративного суду України.

У грудні 2008 р. ВАТ звернулося до цього ж суду із клопотанням про відкликання позовної заяви, в якій, пославшись на статті 51, 155 КАС, просило суд залишити позовну заяву без розгляду.

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 2 квітня 2009 р. в задоволенні клопотання ВАТ про відкликання позовної заяви відмовив, касаційну скаргу МДПІ залишив без задоволення, а оскаржувані рішення судів апеляційної та першої інстанцій — без змін.

У скарзі до Верховного Суду України МДПІ просила ухвалу касаційного суду скасувати, клопотання позивача задовольнити, рішення судів

першої та апеляційної інстанцій визнати такими, що втратили силу і закрити провадження у справі. Як на підставу оскарження відповідач послався на постанову Верховного Суду України та ухвалу Вищого адміністративного суду України, в яких ст. 228 КАС застосовано інакше, ніж у справі, що розглядається.

Вирішуючи питання про усунення розбіжностей у застосуванні касаційним судом однієї й тієї самої норми права, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України дійшла висновку про безпідставність скарги.

Відповідно до ч. 1 ст. 228 КАС суд касаційної інстанції скасовує судові рішення в касаційному порядку і залишає позовну заяву без розгляду або закриває провадження у справі з підстав, встановлених статтями 155 і 157 цього Кодексу.

Зокрема, згідно з п. 5 ч. 1 ст. 155 КАС суд своєю ухвалою залишає позовну заяву без розгляду, якщо надійшло клопотання позивача про відкликання позовної заяви.

У п. 2 ч. 3 ст. 108 цього Кодексу встановлено, що позовна заява повертається позивачеві, якщо він до відкриття провадження в адміністративній справі подав заяву про її відкликання.

Отже, з урахуванням викладеного, колегія суддів погодилася з висновком суду касаційної інстанції про те, що залишення позову без розгляду за наслідками подання позивачем клопотання про відкликання позовної заяви на стадії касаційного провадження не передбачено.

Таким чином, у задоволенні скарги МДПІ слід відмовити, а оскаржувану ухвалу суду касаційної інстанції залишити без змін.

Керуючись статтями 241—244 КАС, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України **п о с т а н о в и л а:**

У задоволенні скарги МДПІ відмовити.

Ухвалу Вищого адміністративного суду України від 2 квітня 2009 р. залишити без змін.

Постанова є остаточною і не може бути оскаржена, крім випадку, встановленого п. 2 ч. 1 ст. 237 КАС.

РІШЕННЯ У ГОСПОДАРСЬКИХ СПРАВАХ

Згідно зі ст. 76 ЦК 1963 р. перебіг строку позовної давності починається з дня виникнення права на позов. Право на позов виникає з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення свого права.

Вищий господарський суд України безпідставно скасував постанову апеляційного суду та погодився з висновком суду першої інстанції про те, що позов позивачка подала в межах встановленого строку позовної давності, не з'ясувавши, коли позивачка повинна була дізнатися про порушення свого права, порушивши таким чином вимоги зазначеної статті цього Кодексу

ПОСТАНОВА

Судової палати у господарських справах Верховного Суду України

від 3 березня 2009 р.

(в и т я г)

У липні 2007 р. В. звернулася до Господарського суду Дніпропетровської області з позовом до товариства з обмеженою відповідальністю «Сніжинка» (далі — ТОВ) про визнання недійсними протоколу загальних зборів акціонерів закритого акціонерного товариства «Сніжинка» (далі — ЗАТ) від 10 листопада 1999 р.; протоколу загальних зборів акціонерів ЗАТ від 11 липня 2002 р.; змін та доповнень до установчого договору ЗАТ, зареєстрованого виконавчим комітетом Амур-Нижньодніпровської районної ради народних депутатів м. Дніпропетровська (розпорядження від 29 липня 1992 р. № 511-р) та перереєстрованого виконавчим комітетом Дніпропетровської міської ради народних депутатів 30 червня 1995 р. (реєстраційний номер 10769 АТ); протоколу загальних зборів

засновників ЗАТ від 30 вересня 2002 р.; установчого договору про створення ТОВ від 22 жовтня 2002 р. та статуту ТОВ, зареєстрованого Дніпропетровською міською радою 11 листопада 2002 р.

Пославшись на те, що їй як акціонеру ЗАТ не повідомили про проведення загальних зборів 10 листопада 1999 р., 11 липня 2002 р. та 30 вересня 2002 р., на яких були прийняті незаконні рішення, а про порушення своїх прав вона дізналася лише 7 червня 2007 р., позивачка просила поновити строк позовної давності та задовольнити її позовні вимоги.

Господарський суд Дніпропетровської області рішенням від 20 листопада 2007 р. позов задовольнив повністю.

Задовольняючи вимоги В., суд першої інстанції виходив із того, що ТОВ допустило порушення

передбаченого Законом від 19 вересня 1991 р. № 1576-ХІІ «Про господарські товариства» порядку повідомлення позивачки як акціонера про проведення загальних зборів, а позов позивачка подала в межах встановленого строку позовної давності, оскільки вона дізналася про прийняття загальними зборами оскаржуваних рішень 7 червня 2007 р.

Дніпропетровський апеляційний господарський суд постановою від 21 лютого 2008 р. рішення Господарського суду Дніпропетровської області від 20 листопада 2007 р. скасував і в задоволенні заяви про поновлення строку позовної давності та позову відмовив.

Свій висновок апеляційний суд мотивував відсутністю підстав для задоволення заяви В. про поновлення строку позовної давності та неналежністю обраного позивачкою способу захисту порушеного права у виді оскарження протоколів загальних зборів, які є тільки технічними документами.

Вищий господарський суд України постановою від 21 жовтня 2008 р. постанову Дніпропетровського апеляційного господарського суду від 21 лютого 2008 р. скасував, а рішення Господарського суду Дніпропетровської області від 20 листопада 2007 р. змінив: визнав недійсними рішення загальних зборів акціонерів ЗАТ, оформлені протоколами від 10 листопада 1999 р., від 11 липня та 22 жовтня 2002 р.; у частині визнання установчого договору ЗАТ недійсним провадження у справі припинив; у частині визнання недійсними установчого договору та статуту ТОВ рішення залишив без змін.

Вищий господарський суд України виходив із помилковості висновку апеляційного суду про пропуск позивачкою строку позовної давності та обґрунтованості висновків суду першої інстанції.

Колегія суддів Верховного Суду України ухвалою від 12 лютого 2009 р. за касаційною скаргою ТОВ порушила провадження з перегляду в касаційному порядку постанови Вищого господарського суду України від 21 жовтня 2008 р.

У своїй скарзі ТОВ просило скасувати зазначену постанову Вищого господарського суду України з припиненням провадження у справі з підстав неправильного застосування норм матеріального права та виявлення різного застосування Вищим господарським судом України одного й того ж положення закону в аналогічних справах.

Заслухавши суддю-доповідача, пояснення представників сторін, дослідивши наведені у касаційній скарзі доводи, Судова палата у господарських справах Верховного Суду України визнала, що скарга підлягає задоволенню частково з таких підстав.

Суди попередніх інстанцій встановили, що у березні 1995 р. було утворене ЗАТ, одним із засновників якого була позивачка, її частка у статутному фонді становила 5,5 %.

10 листопада 1999 р. на загальних зборах акціонерів ЗАТ було прийнято рішення про виключення із числа засновників 24 акціонерів (у тому числі і В.), які на порушення п. 8.3 статуту не внесли в касу товариства повної вартості акцій, та прийнято до складу акціонерів Ш., якій була передана частка акцій виключених акціонерів у розмірі 33,384 %.

11 липня 2002 р. загальні збори акціонерів ЗАТ прийняли рішення про перерозподіл акцій і внесення змін в установчі документи товариства, які були оформлені відповідним протоколом.

30 вересня 2002 р. було проведено загальні збори засновників ЗАТ, на яких прийнято рішення, оформлене протоколом, про реорганізацію ЗАТ у ТОВ.

Відповідно до п. 6 Прикінцевих та перехідних положень ЦК 2003 р. правила цього Кодексу про позовну давність застосовуються до позовів, строк пред'явлення яких, встановлений законодавством, що діяло раніше, не сплив до набуття чинності зазначеним Кодексом.

У ст. 71 ЦК 1963 р. встановлено трирічний загальний строк для захисту права за позовом особи, право якої порушено.

Згідно зі ст. 76 цього ж Кодексу перебіг строку позовної давності починається з дня виникнення права на позов. Право на позов виникає з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення свого права.

В., починаючи з листопада 1999 р., не користувалася своїми правами та не виконувала свої обов'язки як акціонер ЗАТ, до суду за захистом свого порушеного права з вимогами про визнання недійсним рішення загальних зборів ЗАТ від 10 листопада 1999 р. звернулася лише 18 липня 2007 р., тому апеляційний суд дійшов обґрунтованого висновку про те, що позивачка повинна була дізнатися про порушення свого права до спливу строку позовної давності, проте пропустила цей строк без поважних причин, та у зв'язку з наведеним відмовив у задоволенні зазначених позовних вимог на підставі ст. 80 ЦК 1963 р. і як наслідок — у задоволенні інших пред'явлених позовних вимог.

За таких обставин висновок Вищого господарського суду України про подачу позивачкою позову в межах встановленого строку позовної давності є помилковим, а суд апеляційної інстанції зробив правильний висновок про пропуск В. цього строку.

Враховуючи викладене, у Вищого господарського суду України не було підстав для скасування постанови суду апеляційної інстанції. Тому оскаржена постанова Вищого господарського суду України від 21 жовтня 2008 р. підлягає скасуванню, а законна й обґрунтована постанова Дніпропетровського апеляційного господарського суду від 21 лютого 2008 р. — залишенню в силі.

Відповідно до положень статей 6, 8 Конституції України Судова палата у господарських справах Верховного Суду України не визнала за необхідне направляти справу на новий розгляд до суду першої інстанції, оскільки це суперечило б положенням статей 125, 129 Основного Закону, статей 2, 39 Закону від 7 лютого 2002 р. № 3018-III «Про судоустрій України» щодо визначення статусу Верховного Суду України та його завдання забезпечити законність у здійсненні правосуддя і викликало б конституційно недопустиму необхідність скасування законної постанови суду апеляційної інстанції. У зв'язку з цим наведений

у ст. 111¹⁸ ГПК перелік наслідків розгляду касаційної скарги на постанову Вищого господарського суду України не є процесуальною перешкодою для прийняття Судовою палатою у господарських справах Верховного Суду України зазначеного рішення.

Керуючись статтями 111¹⁷—111²⁰ ГПК, Судова палата у господарських справах Верховного Суду України касаційну скаргу ТОВ задовольнила частково: постанову Вищого господарського суду України від 21 жовтня 2008 р. скасувала, а постанову Дніпропетровського апеляційного господарського суду від 21 лютого 2008 р. залишила в силі.

РІШЕННЯ У КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВАХ

Відповідно до роз'яснень, що містяться у п. 9 постанови Пленуму Верховного Суду України від 22 грудня 2006 р. № 10 «Про судову практику у справах про хуліганство», вирішуючи питання щодо наявності в діях особи кваліфікуючої ознаки хуліганства — застосування предмета, спеціально пристосованого або заздалегідь заготовленого для нанесення тілесних ушкоджень, — слід враховувати, що ця ознака має місце лише в тих випадках, коли винний за допомогою названих предметів заподіяв чи намагався заподіяти тілесні ушкодження або коли використання цих предметів під час учинення хуліганських дій створювало реальну загрозу для життя чи здоров'я громадян

УХВАЛА

*колегії суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України
від 19 листопада 2009 р.
(в и т я г)*

Гагаринський районний суд м. Севастополя вироком від 15 серпня 2008 р. засудив С. до покарання у виді позбавлення волі строком на чотири роки за ч. 4 ст. 296 КК, а на підставі ст. 75 КК звільнив від відбування покарання з випробуванням з іспитовим строком три роки та поклав обов'язки, передбачені ст. 76 цього Кодексу.

В апеляційному порядку справа не переглядалась.

С. засуджено за те, що 10 травня 2008 р. у квартирі приблизно о 5-ій год 30 хв він, перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння та діючи умисно і за попередньою змовою з Д., справу щодо якого закрито у зв'язку зі смертю, грубо порушили громадський порядок, безпричинно завдали П. удари руками й ногами по голові, зокрема в обличчя. Потерпілий вибіг із квартири, але вони наздогнали його в під'їзді будинку і продовжували бити.

Потім С. та Д. повернулися до тієї ж квартири, з вікна якої С. почав нецензурно лягтися, погрожував підпалити у квартирі газ і підірвати будинок. На вимогу працівників міліції припинити хуліганські дії С. відповів погрозою застосувати насильство до представників влади, кидаючи при цьому через вікно різні предмети.

У касаційному поданні прокурор, не погоджуючись із кваліфікацією дій С., порушив питання про зміну вироку і перекваліфікацію дій С. із ч. 4 на ч. 3 ст. 296 КК та пом'якшення покарання.

Перевіривши матеріали справи та обговоривши доводи, наведені у касаційному поданні, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України дійшла висновку, що воно підлягає частковому задоволенню з таких підстав.

Твердження прокурора в касаційному поданні про необхідність перекваліфікації дій С. з ч. 4 на ч. 3 ст. 296 КК колегія суддів визнала обґрунтованими.

Згідно з роз'ясненнями, що містяться у п. 9 постанови Пленуму Верховного Суду України від 22 грудня 2006 р. № 10 «Про судову практику у справах про хуліганство», вирішуючи питання щодо наявності в діях винної особи такої кваліфікуючої ознаки хуліганства, як застосування предмета, спеціально пристосованого або заздалегідь заготовленого для нанесення тілесних ушкоджень, слід враховувати, що ця ознака має місце лише в тих випадках, коли винний за допомогою названих предметів заподіяв чи намагався заподіяти тілесні ушкодження або коли викорис-

тання цих предметів під час учинення хуліганських дій створювало реальну загрозу для життя чи здоров'я громадян.

Крім того, у п. 11 цієї постанови зазначено, що застосування або спроба застосування предметів, підібраних на місці злочину, які не були спеціально пристосовані для нанесення тілесних ушкоджень, не дає підстав для кваліфікації дій винного за ч. 4 ст. 296 КК.

Як убачається з матеріалів справи, С. під час судового засідання пояснив, що у квартирі П. розпивав спиртні напої разом з Д. Оскільки останній почав їх виганяти, то між ними виникла бійка, яка тривала і в під'їзді. Після цього він разом з Д. повернулися до квартири П. і продовжили розпивати спиртні напої. Згодом у двері квартири почали стукати працівники міліції, які вимагали відкрити їм двері. Проте двері квартири вони не відчиняли, а Д. попередив, що коли працівники міліції не перестануть стукати у двері, то він викинеться з вікна. Після повторної вимоги працівників міліції відкрити двері Д. викинувся з вікна, а С., злякавшись та випивши горілки, почав нецензурно лягтися з вікна лоджії. Після цього він розбив вікна у квартирі, викинув у вікно стілець, складаний ніж, а також частини поламаних меблів.

Крім того, згідно з показаннями засудженого С., даними під час досудового слідства, стілець, складаний ніж, а також частини поламаних меблів він викидав у вікно не з метою заподіяння комусь тілесних ушкоджень, а через те, що перебував у шоковому стані та стані алкогольного сп'яніння.

За таких обставин, оскільки С. викидав у вікно меблі, які безпосередньо знаходились у квартирі і не були спеціально пристосовані або заздалегідь заготовлені для нанесення тілесних ушкоджень, умисел засудженого заподіяти кому-небудь тілесні ушкодження не підтверджується матеріалами справи, то дії засудженого С. визнані такими, що підлягають перекваліфікації з ч. 4 на ч. 3 ст. 296 КК як грубе порушення громадського порядку з мотивів явної неповаги до суспільства, що супроводжувалось особливо зухвалістю, вчинене групою осіб, пов'язане з опором представникової влади, який виконує обов'язки з охорони громадського порядку.

Разом з тим колегія суддів зазначила, що пере-кваліфікація дій засудженого С. із ч. 4 на ч. 3 ст. 296 КК не тягне зміну покарання, оскільки призначене судом попереднє покарання є необхідним і достатнім для виправлення С. та попередження нових злочинів, підстав для пом'якшення цього покарання не вбачається.

Враховуючи наведене, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України вирок Гагарінського районного суду м. Севастополя від 15 серпня 2008 р. щодо С. змінила і пере-кваліфікувала його дії з ч. 4 на ч. 3 ст. 296 КК, постановила вважати його засудженим за ч. 3 ст. 296 КК на чотири роки позбавлення волі, а на підставі ст. 75 цього Кодексу — звільнити від відбування покарання з випробуванням з іспитовим строком три роки з покладенням обов'язків, передбачених пунктами 2—4 ч. 1 ст. 76 КК.

Вирок суду змінено у зв'язку з тим, що суд помилково визнав дії засудженої за ч. 5 ст. 27, ч. 2 ст. 358 КК України як вчинені за попередньою змовою групою осіб, оскільки вона діяла як пособник у вчиненні іншою особою злочину, передбаченого ст. 358 цього Кодексу

УХВАЛА

*колегії суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України
від 12 листопада 2009 р.
(в и т я г)*

Приморський районний суд м. Одеси вироком від 10 вересня 2008 р. засудив Д.: за ч. 5 ст. 27, ч. 2 ст. 358 КК на один рік позбавлення волі; за ч. 3 ст. 358 КК до штрафу в розмірі 850 грн; за ч. 2 ст. 190 КК на один рік шість місяців позбавлення волі.

На підставі ст. 70 КК за сукупністю злочинів суд призначив їй один рік шість місяців позбавлення волі. Згідно зі ст. 75 КК Д. була звільнена від відбування покарання з випробуванням з іспитовим строком один рік з покладенням на неї передбачених ст. 76 КК обов'язків: не виїжджати за межі України на постійне проживання без дозволу органів кри-

мінально-виконавчої системи та повідомляти зазначені органи про зміну місця проживання.

Д. засуджено за те, що 19 червня 2007 р. вона за попередньою змовою з невстановленою слідством особою з метою підроблення довідки про заробітну плату від імені дирекції одного з ТОВ (у якому засуджена не працювала) та подальшого використання цієї довідки передала зазначеній невстановленій слідством особі свій паспорт громадянина України та ідентифікаційний код для внесення в довідку анкетних даних про себе. Після цього Д. завідомо підроблений документ (довідку про розмір її заробітної плати, видану від імені дирекції ТОВ) надала у відділення

регіонального управління ЗАТ КБ «ПриватБанк» (далі — КБ) з метою заволодіння чужим майном за попередньою змовою групою осіб шляхом обману, а саме: з метою отримання кредиту в сумі 7 тис. грн. На підставі завідомо підробленого документа між Д. та зазначеним регіональним управлінням КБ було укладено кредитний договір, відповідно до якого вона отримала пластикову картку з лімітом 7 тис. грн. Знявши з карткового рахунку ці кошти, засуджена поділила їх із невстановленою особою, у результаті чого регіональному управлінню КБ було завдано матеріальну шкоду в розмірі 7 тис. грн.

В апеляційному порядку справа не розглядалася.

У касаційному поданні заступник прокурора Одеської області порушив питання про скасування вироку суду у зв'язку з неправильним застосуванням кримінального закону і направлення кримінальної справи на новий судовий розгляд. При цьому він послався на те, що суд, кваліфікувавши дії підсудної за ч. 5 ст. 27 та ч. 2 ст. 358 КК, у мотивувальній частині вироку не зазначив таку кваліфікуючу ознаку її дій, як пособництво в підробці документів, а також усупереч вимогам ч. 3 ст. 72 КК не прийняв рішення про самостійне виконання покарання у виді штрафу, що передбачений ч. 3 ст. 358 КК.

Заслухавши доповідь судді Верховного Суду України, прокурора, який частково підтримав касаційне подання і вважав, що вирок необхідно змінити — перекваліфікувати дії засудженої з ч. 5 ст. 27, ч. 2 ст. 358 КК на ч. 5 ст. 27, ч. 1 ст. 358 КК та призначити їй покарання в межах санкції зазначених частин цих статей, у решті вирок залишити без змін, перевіривши матеріали справи та обговоривши доводи касаційного подання, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України дійшла висновку, що воно підлягає частковому задоволенню з таких підстав.

Суд правильно встановив фактичні обставини справи та дійшов обґрунтованого висновку, який не оспорюється в касаційному поданні, про доведеність винуватості Д. у використанні завідомо підробленого документа та заволодінні чужим майном шляхом обману (шахрайстві), вчиненому за попередньою змовою групою осіб, і правильно кваліфікував ці дії за ч. 3 ст. 358 та ч. 2 ст. 190 КК відповідно.

Суд також встановив, що Д. за попередньою змовою з невстановленою слідством особою з метою підроблення документа — довідки про заробітну плату — передала цій особі свій паспорт й ідентифікаційний код для внесення даних у довідку.

Органи досудового слідства кваліфікували зазначені дії Д. за ч. 5 ст. 27, ч. 2 ст. 358 КК як пособництво у підробленні документа за попередньою змовою групою осіб.

Як правильно зазначив у касаційному поданні прокурор, кваліфікуючи у мотивувальній частині

вироку дії засудженої за ч. 5 ст. 27, ч. 2 ст. 358 КК, суд не вказав таку кваліфікуючу ознаку її дій, як пособництво у підробленні документа.

Крім цього, суд не звернув увагу на те, що за змістом ч. 2 ст. 28 та ч. 2 ст. 27 КК злочин визнається вчиненим за попередньою змовою групою осіб, якщо його вчинили декілька (два або більше) співвиконавців, тобто осіб, які безпосередньо вчинили злочин (виконали об'єктивну сторону складу злочину), передбачений КК. Кваліфікувати дії особи як пособництво у вчиненні злочину за попередньою змовою групою осіб можна тоді, коли особа порадами, вказівками, наданням засобів чи знарядь або усуненням перешкод сприяла вчиненню злочину двома або більшою кількістю співвиконавців, які до початку злочину домовилися про його вчинення.

Як встановив суд, Д. не вчиняла дій з підроблення довідки про заробітну плату, а лише своїми діями сприяла вчиненню цього злочину невстановленою слідством особою, яка діяла самостійно, тому колегія суддів визнала за необхідне вирок суду щодо Д. змінити, перекваліфікувати її дії з ч. 5 ст. 27, ч. 2 ст. 358 КК на ч. 5 ст. 27, ч. 1 ст. 358 КК як пособництво у підробленні документа, яке видається підприємством і надає права, з метою його використання, та призначити їй за цим Кодексом покарання у межах санкції зазначеної частини ст. 358, врахувавши встановлені у вирокі обставини, які пом'якшують покарання, особу засудженої та тяжкість вчинених нею злочинів.

Посилання прокурора на неправильне застосування судом кримінального закону при призначенні Д. покарання колегія суддів визнала безпідставним.

Суд визначив остаточне покарання за сукупністю злочинів шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим, тоді як у ч. 3 ст. 72 КК, на яку посилався прокурор у касаційному поданні, передбачено самостійне виконання основного покарання у виді штрафу в разі повного або часткового складання судом призначених покарань. Перешкоди для поглинення покарання у виді штрафу більш суворими видами покарань при призначенні покарання за сукупністю злочинів у Кодексі не передбачені.

За таких обставин колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України ухвалила вирок Приморського районного суду м. Одеси від 10 вересня 2008 р. стосовно Д. змінити, а саме — перекваліфікувати дії Д. з ч. 5 ст. 27, ч. 2 ст. 358 КК на ч. 5 ст. 27, ч. 1 ст. 358 КК та призначити їй за цим Кодексом покарання у виді обмеження волі строком на один рік.

На підставі ст. 70 КК за сукупністю злочинів, передбачених ч. 2 ст. 190, ч. 5 ст. 27, ч. 1 і ч. 3 ст. 358 цього Кодексу, колегія суддів призначила Д. остаточне покарання у виді позбавлення волі строком на один рік шість місяців, визначене шляхом погли-

нення менш суворого покарання більш суворим, та відповідно до ст. 75 КК звільнила Д. від відбування цього покарання з випробуванням з іспитовим строком один рік і покладенням на неї передбачених

ст. 76 КК обов'язків: не виїжджати за межі України на постійне проживання без дозволу кримінально-виконавчої інспекції та повідомляти цю інспекцію про зміну місця проживання.

Положення ч. 3 ст. 68 КК України, відповідно до яких за вчинення замаху на злочин строк або розмір покарання не може перевищувати двох третин максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання, передбаченого санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини КК, не застосовуються до статей (частин статей) Особливої частини КК, санкції яких передбачають покарання у виді довічного позбавлення волі, оскільки таке покарання не має строкового виміру

УХВАЛА

*колегії суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України
від 29 вересня 2009 р.
(в и т я з)*

Апеляційний суд Дніпропетровської області вироком від 19 вересня 2002 р. засудив О. до покарання у виді позбавлення волі за ст. 15, пунктами 1, 5, 7 ч. 2 ст. 115 КК строком на 12 років, за ч. 1 ст. 263 КК — строком на чотири роки, а за сукупністю цих злочинів на підставі ст. 70 цього Кодексу остаточно визначив йому покарання у виді позбавлення волі строком на 12 років.

Кіровський районний суд м. Макіївки Донецької області постановою від 23 червня 2008 р. за поданням начальника Макіївської виправної колонії призначено О. покарання за ст. 15, пунктами 1, 5, 7 ч. 2 ст. 115 КК зменшив до 10 років позбавлення волі та постановив вважати його засудженим за сукупністю злочинів, передбачених ст. 15, пунктами 1, 5, 7 ч. 2 ст. 115 та ч. 1 ст. 263 КК, відповідно до ст. 70 КК до покарання у виді позбавлення волі строком на 10 років.

В апеляційному порядку справа не переглядалася.

У касаційному поданні заступник прокурора Донецької області порушив питання про скасування постанови суду щодо О. та направлення справи на новий судовий розгляд у зв'язку з неправильним застосуванням кримінального законодавства через те, що найбільш суворим видом покарання за санкцією ч. 2 ст. 115 КК є довічне позбавлення волі, а не 15 років, які суд помилково взяв до уваги при прийнятті рішення щодо О.

Перевіривши матеріали справи та обговоривши доводи, наведені у касаційному поданні, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України дійшла висновку про необхідність задоволення касаційного подання прокурора з таких підстав.

Відповідно до ч. 3 ст. 68 КК у редакції Закону від 15 квітня 2008 р. № 270-VI «Про внесення змін

до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів України щодо гуманізації кримінальної відповідальності» за вчинення замаху на злочин строк або розмір покарання не може перевищувати двох третин максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання, передбаченого санкцією статті Особливої частини КК.

Як убачається з вироку Апеляційного суду Дніпропетровської області від 19 вересня 2002 р., О. був визнаний винним та засуджений і за інший злочин — за замах на умисне вбивство двох потерпілих — К. та П., за обтяжуючих обставин, який він вчинив 19 квітня 2002 р.

Найбільш суворим видом кримінального покарання, передбаченого санкцією ч. 2 ст. 115 КК, є довічне позбавлення волі, яке не має строкового виміру, а тому положення ч. 3 ст. 68 КК не можуть бути застосовані до осіб, засуджених за тими статтями Особливої частини КК, санкція яких передбачає таке покарання.

Зменшуючи призначене засудженому О. покарання за ст. 15, пунктами 1, 5, 7 ч. 2 ст. 115 КК з 12 до 10 років позбавлення волі, суд першої інстанції цих обставин не врахував при приведенні вироку щодо О. у відповідність до Закону № 270-VI, помилково виходячи із висновку про те, що призначена засудженому міра покарання у виді позбавлення волі строком на 12 років перевищує встановлений цим Законом максимальний строк, який складає 10 років позбавлення волі.

Оскільки суд першої інстанції у цій справі неправильно застосував кримінальне законодавство, колегія суддів Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України скасувала постанову Кіровського районного суду м. Макіївки Донецької області від 23 червня 2008 р. щодо засудженого О., а справу направила на новий судовий розгляд.